

Sygn. akt VI Ca 1023/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Z., dnia 22 czerwca 2020 r.

Sąd Okręgowy w Zielonej Górze VI Wydział Cywilny Odwoławczy w następującym składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR (del.) Anna Kulik

po rozpoznaniu w dniu 22 czerwca 2020 roku, w Z.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. K.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Zielonej Górze

z dnia 20 września 2019 r., sygn. akt I C 2955/18

1. zmienia zaskarżony wyrok w całości w ten sposób, że :

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. na rzecz powoda M. K. kwotę 594,25zł. (pięćset dziewięćdziesiąt cztery złote 25/100 groszy) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od 12 października 2016r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

III. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 255,00zł. tytułem zwrotu kosztów procesu;

IV. nakazuje ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Zielonej Górze kwotę 86,95zł. tytułem kosztów sądowych;

V. nakazuje ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Zielonej Górze kwotę 30,55zł. tytułem kosztów sądowych;

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 650,00zł. tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.

Sędzia SR (del.) A. K.

Sygn. akt VI Ca 1023/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 sierpnia 2018 r. powód M. K. domagał się zasądzenia od pozwanego Towarzystwa (...) S.A. na jego rzecz kwoty 2.275,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12.10.2016 r. do dnia zapłaty. Nadto wniósł o zwrot kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu podał, że jest właścicielem pojazdu osobowego marki A. o nr rejestracyjnym (...). W dniu 13.09.2016r. doszło do szkody komunikacyjnej, w wyniku której uszkodzony został pojazd powoda. Pozwana wszczęła postępowanie likwidacyjne i na podstawie sporządzonej kalkulacji wypłaciła powodowi odszkodowanie w kwocie 1514,24 zł. W związku z dysproporcją pomiędzy wypłaconym odszkodowaniem, a faktyczną szkodą powód zlecił sporządzenie prywatnej kalkulacji naprawy. Łączna kwota szkody ustalona przez rzeczoznawcę samochodowego wyniosła 2.108,49 zł. Ponadto powód poniósł koszty najmu pojazdu zastępczego w kwocie 1680,00 zł.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Jako uzasadnienie swojego stanowiska strona pozwana podała, że odszkodowanie powinno zostać ustalone w wartości netto. Przy zgłaszaniu szkody powód wskazał, że jest podatnikiem VAT czynnym i przysługiwało mu prawo obniżenia podatku należnego o kwotę podatku naliczonego. Do tego pozwana podniosła zarzut braku legitymacji czynnej M. K. do wystąpienia z powództwem w zakresie żądania zasądzenia kwoty 297,13 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12.10.2016r. do dnia zapłaty. Pojazd A. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowił współwłasność M. K. i H. K.. W ocenie pozwanej powód mógł domagać się odszkodowania w 1/2 części odpowiadającej przysługującemu mu udziałowi w prawie własności. Pozwana ustaliła odszkodowanie na podstawie oględzin uszkodzonego pojazdu. Ceny części zostały zweryfikowane do poziomu dostępnych na rynku cen części oryginalnych, z 17% rabatem udzielonym przez wybranych dealerów marki A. oraz kosztów zakupu materiałów lakierniczych z 40 % rabatem udzielonym przez dostawców, z którymi współpracuje pozwana.

(...) S.A. podkreśliła, że uszkodzony pojazd był w dniu szkody samochodem 21 letnim, pozbawionym gwarancji producenta, sprowadzonym do Polski w 2013r. Przyznana przez pozwaną kwota 1.514,25 odpowiada kosztom naprawy przedmiotowego pojazdu. Wycenienie obejmuje nakłady materiałowe i czasowe niezbędne do przywrócenia pojazdu do stanu sprzed wypadku. Pozwany zagwarantował powodowi pojazd zastępczy w okresie od dnia 15.09.2016r. do 30.09.2016r. W tym czasie powód mógł naprawić pojazd. Najem samochodu zastępczego w okresie następnym 14 dni (od 1.10. do 14.10.2016r.) pozostaje poza związkiem przyczynowym ze szkodą z dnia 13.09.2016r.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 13.09.2016r. w Z. doszło do kolizji drogowej, w której uszkodzony został pojazd marki A. o numerze rejestracyjnym (...). W dniu zdarzenia sprawca posiadał obowiązkowe ubezpieczenie OC dla posiadaczy pojazdów mechanicznych

Na podstawie umowy przelewu wierzytelności zawartej 8 lutego 2019r. H. K. przeniosła na powoda swoją wierzytelność przysługującą jej z tytułu odszkodowania za szkodę komunikacyjną z dnia 13.09.2016r. wynikającą z OC sprawcy.

Pozwana prowadziła postępowanie likwidacyjne pod nr (...) -01 w związku ze szkodą z 13.09.2016 r.

Powód przedstawił pozwanej fakturę VAT na kwotę 1680,00zł za wynajem samochodu zastępczego w okresie od 1.10. do 14.10.2016r. Pozwane towarzystwo zweryfikowało w/w fakturę, wypłacając jedynie 1.514,24 złote (przyznane przez pozwaną). Zgodnie z kalkulacją sporządzoną na zlecenie pozwanej naprawa pojazdu po szkodzie z dnia 13.09.2016r. wynosiła 1.077,49 zł.

(...) S.A. zapewniła powodowi samochód zastępczy w okresie od 15.09. do 30.09.2016r. Powód wynajmował auto zastępcze również w okresie od 01.10. do 14.10.2016r. Z tego tytułu poniósł koszty z wysokości 1680 zł.

Koszt naprawy pojazdu marki A. o numerze rejestracyjnym (...) przy zastosowaniu stawki 100zł netto/123 zł brutto za roboczogodzinę, z zastosowaniem oryginalnych części zamiennych wynosi 2.018,97 zł netto, 2.483,33 brutto. Zastosowanie oryginalnych części zamiennych wynika z braku tzw. zamienników w obrocie handlowym. Wartość pojazdu wg wyceny w systemie (...)ekspert wynosiła 2.700 zł, wobec czego nie doszło do szkody całkowitej.

Dnia 3 marca 2017r. powód dokonał demontażu przedmiotowego pojazdu.

Powód nie wykorzystywał pojazdu w prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej, dlatego że do celów zawodowych używał samochodów dostawczych, a nie osobowych.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd uznał powództwo za zasadne.

W uzasadnieniu Sąd powołał się na art. 822 k.c., art. 14 ust. 1 Ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, ubezpieczeniowym funduszu Gwarancyjnym (...) oraz art. 363 k.c.

Sąd Rejonowy wskazał, że ustalając koszt przywrócenia auta powoda do stanu sprzed kolizji Sąd oparł się na dowodzie z opinii biegłego z zakresu techniki samochodowej, wyceny wartości oraz kosztów napraw pojazdów samochodowych M. G..

Sąd przyjął za zasadne żądanie zwrotu kosztów wynajmu auta zastępczego w okresie od 1.10.do 14.10.2016r. Początkowo pozwana zagwarantowała powodowi pojazd zastępczy, który odebrano od powoda po upływie 15 dni, przed wypłatą odszkodowania. W związku z trwającym postępowaniem likwidacyjnym powód miał w ocenie Sądu prawo nadal korzystać z samochodu zastępczego.

Mając na uwadze, że pozwana długotrwale prowadziła postępowanie likwidacyjne Sąd uznał za zasadny najem auta zastępczego w okresie od 01.10.do 14.10.2016r. W ocenie Sądu powód nie przyczynił się do opóźnienia postępowania likwidacyjnego. Odszkodowanie zostało wypłacone powodowi w dniu 12.10.2016 r. Stawki najmu nie były przez stronę pozwana kwestionowane. Jak podkreślił powód pojazd zastępczy przyznała pozwana, po czym po 14 dniach własną inicjatywą go odebrała.

Kolejno Sąd argumentował, że wobec ustalenia, iż pojazd nie był wykorzystywany do działalności gospodarczej powoda, chybiony okazał się zarzut, że odszkodowanie winno przyjmować kwotę netto.

W wyniku cesji dokonanej przez małżonkę powoda chybiony okazał się zdaniem Sądu także zarzut braku legitymacji czynnej powoda. Sąd powołał się przy tym, że zgodnie z treścią art. 209 k.c. każdy ze współwłaścicieli może wykonywać wszelkie czynności i dochodzić wszelkich roszczeń, które zmierzają do zachowania wspólnego prawa. Z akt sprawy, ani z zeznań powoda nie wynika, aby w chwili wniesienia pozwu powód był wyłącznym właścicielem pojazdu, nie wynika również aby otrzymał od Banku (...) upoważnienia do dochodzenia całości odszkodowania.

Sąd Rejonowy wskazał także, że jak wynika z opinii biegłego w przedmiotowym pojeździe nie wystąpiła szkoda całkowita.

O odsetkach Sąd orzekł w oparciu o art. 359 § 1 k.c. w zw. z art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 455 k.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd Rejonowy oparł o przepis art. 98kpc uznając, że powód wygrał sprawę w całości.

Na podst. art. 113 ust. 1 uksc Sąd nakazał ściągnąć do pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 117,50 zł tytułem nieuiszczonej części wynagrodzenia biegłego sądowego.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, domagając się jego zmiany w części tj. w pkt I co do kwoty 1.680 zł wraz z ustawowymi odsetkami, oraz w pkt II i III w całości.

Zaskarżonemu orzeczeniu pozwany zarzucił:

I. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego przejawiający się w pominięciu, że:

- pojazd A. (...) nr rej. (...) nie został naprawiony po szkodzie z dnia 13.09.2016r.,
- pojazd A. (...) nr rej. (...) został oddany do demontażu w dniu 03.03.2017 r., a zatem pół roku po szkodzie,
- poszkodowany nie nabył nowego pojazdu w miejsce uszkodzonego wskutek zdarzenia z dnia 03.03.2017 r. pojazdu A. (...) nr rej. (...),

co miało wpływ na wynik sprawy, albowiem doprowadziło do ustalenia, że najem pojazdu zastępczego uzasadniony był w okresie 14 dni, tj. od dnia 01.10.2016 r. do dnia 14.10.2016 r., podczas gdy okoliczności niniejszej sprawy nie skutkowały faktyczną niemożnością korzystania z uszkodzenia pojazdu w tym okresie,

II. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 kpc w zw. z art. 278 § 1 kpc

poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego skutkującą pominięciem, że stosownie do opinii biegłego pojazd A. (...) nr rej. (...) po szkodzie z dnia 13.09.2016 r. był jezdny, a czas naprawy uszkodzeń powstałych w tej kolizji wynosił 2 dni robocze, co miało wpływ na wynik sprawy, albowiem doprowadziło do ustalenia, że najem pojazdu zastępczego uzasadniony był w okresie 14 dni, tj. od dnia 01.10.2016 r. do dnia 14.10.2016 r., podczas gdy okres, w którym pozwany zorganizował i zapewnił poszkodowanemu pojazd zastępczy był wystarczający do przeprowadzenia naprawy,

III. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego przejawiający się w uznaniu, że powód nie przyczynił się do opóźnienia postępowania likwidacyjnego, podczas gdy wskutek nieprzedłożenia przez powoda upoważnienia współwłaściciela do wypłaty odszkodowania, niemożliwym była wykonanie przelewu odszkodowania - pozwany już w dniu 30.09.2016 r. zwrócił się do powoda z ww. wnioskiem, a dopiero 07.10.2016 r. pozwany otrzymał stosowne upoważnienie, co miało wpływ na wynik sprawy, albowiem doprowadziło do ustalenia nieprawidłowej wysokości odszkodowania,

IV. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 361 § 1 i 2 kc w zw. z art. 822 § 1 kc w zw. z art. 824' § 1 kc w zw. z art. 34 ust. 1 i art. 16 ust. 1 pkt 2 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poprzez ich niewłaściwe zastosowanie przejawiające się w ustaleniu przez Sąd Rejonowy, że powodowi należne jest odszkodowanie za najem pojazdu zastępczego przez 14 dni w okresie od dnia 01.10.2016 r. do dnia 14.10.2016 r., podczas najem w tym okresie nie pozostawał w adekwatnym związku przyczynowym ze szkodą z dnia 13.09.2016 r.,

V. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 229 k.p.c. i art. 230 k.p.c. poprzez uznanie, że pozwany nie kwestionował stawki najmu pojazdu zastępczego, podczas gdy już w odpowiedzi na pozew pozwany to uczynił,

VI. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę materiału dowodowego skutkującą pominięciem, że powód wynajął pojazd zastępczy klasy niższej (B) niż klasa pojazdu uszkodzonego (D), co miało wpływ na wynik sprawy, albowiem doprowadziło do ustalenia nieprawidłowej wysokości odszkodowania,

VII. naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, iż naprowadzone przez powoda dowody, w szczególności przedłożone przez niego umowa najmu i faktura były wystarczające dla wykazania rozmiaru doznanej przez niego szkody, w tym dla uznania, iż koszty najmu pojazdu zastępczego były uzasadnione i odpowiadały cenom obowiązującym na lokalnym rynku, podczas gdy z uwagi na zakwestionowanie przez pozwanego powyższych okoliczności powód winien był swoje twierdzenia udowodnić opinią biegłego, co miało wpływ na wynik sprawy, albowiem doprowadziło do ustalenia nieprawidłowej wysokości odszkodowania,

VIII. art. 361 § 1 i 2 kc w związku z art. 822 § 1 kc w zw. z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych poprzez ich błędną wykładnię

przejawiającą się w uznaniu, że powód uprawniony jest do domagania się zwrotu kosztów najmu w kwocie wynikającej z umowy najmu i faktury, a zatem, że koszty te w całości pozostają w związku przyczynowym z kolizją, zaś ich poniesienie było konieczne i ekonomicznie uzasadnione, podczas gdy koszty te nie mogą być uznane za takie z uwagi na zastosowanie stawki nieodpowiadającej klasie pojazdu wynajętego oraz nieodpowiadającej stawkom rynkowym.

W uzasadnieniu rozwinięto podniesione zarzuty (k.203-208).

W odpowiedzi na apelację, powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie na swoją rzecz kosztów postępowania.

W uzasadnieniu do odpowiedzi na apelację, powód ustosunkował się do jej zarzutów (k.223-224 v.)

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja jako zasadna podlegała uwzględnieniu.

Zasadne okazały się zarzuty dotyczące naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 233 § 1 k.c.

Sąd Okręgowy podziela pogląd, że wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione, także wtedy gdy pojazd nie służył poszkodowanemu do prowadzenia działalności gospodarczej. Odpowiedzialność ta zmierza do wyeliminowania negatywnych następstw majątkowych doznanych przez poszkodowanego w wyniku uszkodzenia pojazdu i obejmuje rzeczywisty okres pozbawienia poszkodowanego możliwości korzystania ze swojego pojazdu uzasadniony koniecznym i niezbędnym w okolicznościach danej sprawy okresem jego naprawy. Podkreślenia wymaga, że strony stosunku zobowiązaniowego wynikającego z odpowiedzialności gwarancyjnej ubezpieczyciela mają obowiązek współdziałania (art. 354 § 2 k.c.). W ramach tego obowiązku powinnością poszkodowanego, jako wierzyciela jest lojalne postępowanie na etapie likwidacji szkody przez ograniczanie zakresu świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela, a nie zbędne powiększanie wysokości szkody. Brak podjęcia takich działań mimo, że leżały w zakresie możliwości poszkodowanego, nie może zwiększać odszkodowania należnego od ubezpieczyciela zobowiązanego do naprawienia szkody (por.m.in. uchwały Sądu Najwyższego z dnia 22 kwietnia 1997 r., III CZP 14/97, OSNC 1997, Nr 8, poz. 103, z dnia 23 czerwca 2003 r., III CZP 32/03, z dnia 24 sierpnia 2017 r., III CZP 20/17, z dnia 16 października 1998 r., III CZP 42/98, OSNC 1999, Nr 4, poz. 69).

W niniejszej sprawie, zgodnie z opinią biegłego M. G., technologiczny czas naprawy przedmiotowego pojazdu wynosił dwa dni, przy czym kosztorysowy czas naprawy wynosił 0,73 dnia roboczego. Brak dowodów na okoliczność, że nie tylko technologiczny, ale w ogóle łączny czas naprawy (organizacja części, wstawienie do warsztatu), miał być dłuższy. Z pewnością nie wykazał tego powód, a to na nim spoczywał obowiązek udowodnienia swoich twierdzeń, wynikający z art. 6 k.c.

Tym samym, skoro przedmiotowy pojazd mógł zostać naprawiony w dwa dni, bezzasadnym jest przyjęcie, że w związku przyczynowym ze szkodą był koszt najmu pojazdu zastępczego łącznie aż przez 29 dni. Podkreślić należy, że pozwany zapewnił poszkodowanemu najem pojazdu zastępczego przez 15 dni. Jeżeli poszkodowany, mogąc naprawić szkodę w dwa dni, zwleka z oddaniem pojazdu do naprawy, nie można odpowiedzialnością za powyższe obciążać ubezpieczyciela. Niezasadnym jest żądanie powoda pokrycia kosztów najmu pojazdu

zastępczego w okresie, w którym pojazd poszkodowanego byłby już naprawiony, gdyby poszkodowany przystąpił bez zwłoki do jego naprawy.

Należy przy tym podkreślić, że kosztorys naprawy został poszkodowanemu przesłany w dniu 19.09.2016 r. Poszkodowany już wówczas posiadał więc wiedzę odnośnie tego, na ile szkodę wycenia pozwany i na jakie odszkodowanie może liczyć. Skoro pojazd zastępczy został poszkodowanemu zagwarantowany do 30.09.2016 r., miał on zapewniony środek przemieszczania się na okres 10 dni od uzyskania kosztorysu, a więc w zupełności wystarczający do dokonania naprawy.

Sąd w realiach niniejszej sprawy stoi na stanowisku, że poszkodowany powinien oddać pojazd do naprawy zanim otrzymał odszkodowanie od ubezpieczyciela, zwłaszcza skoro koszt naprawy pojazdu nie był wysoki. Powód w postępowaniu przed I instancją nie argumentował, że poszkodowany nie miał pieniędzy na dokonanie naprawy. Nawet jeżeli jednak poszkodowany nie miał środków na jej sfinansowanie, to mógł skorzystać z możliwości naprawy, której koszt – na podstawie umowy pozwanego z zakładem naprawczym – pokryłby bezpośrednio pozwany (zob. wyrok sądu Najwyższego z 26 listopada 2002 r. V CKN 1397/00, LEX nr 77057). Należy podkreślić, że w informacji o wysokości szkody ubezpieczyciel wskazał, iż przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody było możliwe w sieci warsztatów współpracujących z Towarzystwem (...).

Ponadto należy mieć na uwadze, że poszkodowany przyczynił się do tego, iż odszkodowanie zostało wypłacone w późniejszym terminie. Pozwany 30.09.2016 r. zwrócił się do powoda z wnioskiem o przedłożenie upoważnienia współwłaściciela do wypłaty odszkodowania, jednakże otrzymał je dopiero 07.10.2016 r. Brak współpracy z ubezpieczycielem obciąża powoda, gdy zobowiązany był współdziałać z nim w celu minimalizacji szkody.

Sąd Okręgowy podkreśla ponadto, że przedmiotowy pojazd został ostatecznie oddany do demontażu, nigdy nie został naprawiony, choć szkoda nie została zakwalifikowana jako całkowita. Brak dowodów na to, że powód w miejsce uszkodzonego pojazdu nabył nowy. Tym bardziej bezzasadne jest w niniejszej sprawie łączenie okresu najmu pojazdu z datą wypłaty odszkodowania. Nie było bowiem tak, że poszkodowanego przed naprawą powstrzymywał brak wypłaty odszkodowania, skoro po jego uzyskaniu i tak naprawy tej nie przeprowadził. Co do zasady zaś, pojazd zastępczy jest wynajmowany albo na czas naprawy, albo zakupu nowego pojazdu. Brak naprawienia szkody podważa w ogóle zasadność najmu pojazdu zastępczego.

W wypadku najmu pojazdu szkodę mogą stanowić wydatki związane z utratą możliwości dysponowania rzeczą, zapewniające właścicielowi korzystanie z dobra zastępczego. Uznaje się przy tym, że wydatki muszą być konieczne (niezbędne) do egzystencji poszkodowanego i na tym tle podaje się w sposób kazuistyczny przykłady jego racjonalnego bądź nieracjonalnego postępowania, przy uwzględnieniu obowiązku minimalizacji szkody (art. 354 k.c.) i dostosowania środków zaradczych w sposób proporcjonalny. W realiach niniejszej sprawy poszkodowany odnośnie najmu auta szkody nie poniósł, skoro okazało się, że przedmiotowego pojazdu nie potrzebował, gdyż zostało zdemontowane. Koszty najmu auta muszą mieć przymiot koniecznych, albowiem w przeciwnym razie ich refundacja prowadziłaby do powstania wzbogacenia po stronie poszkodowanego. W niniejszym postępowaniu, z omawianych wyżej przyczyn, koszty te z pewnością nie miały takiego charakteru.

Podsumowując, najem samochodu zastępczego w okresie od 1.10. do 14.10.2016 r. nie był w związku przyczynowym ze szkodą, co więcej, nie był uzasadniony z powodu braku naprawy auta i jego demontażu. Już tylko powyższe świadczy o zasadności apelacji i konieczności zmiany zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie roszczenia co do zapłaty za najem auta.

Słusznie wskazuje pozwany w apelacji, że nie jest prawdą, iż nie kwestionował stawki najmu pojazdu zastępczego. Sąd Rejonowy dowolnie przyjął, że pozwany zgadza się na tę stawkę. Tymczasem już w odpowiedzi na pozew pozwany podał, że kwestionuje przedmiotowe żądanie nie tylko co do zasady, lecz również wysokości. Pozwany wskazał, że pojazd najęty przez pozwanego należy do klasy niższej niż pojazd uszkodzony, tym samym uwzględnieniu powinny podlegać stawki dla tego segmentu, które kształtują się na niższym poziomie.

Ponadto powód nawet nie przedłożył umowy najmu, jedynie zaś samą fakturę za usługę. Nie znając warunków umowy nie wiadomo, czy cena widniejąca na fakturze jest ceną rynkową, a koszt najmu nie został zawyżony w stosunku do

konkurencji. Nie jest wystarczające powołanie się na fakt, że pozwany akceptował najem pojazdu do 120 zł brutto za dobę. Obowiązek minimalizacji szkody oznacza, że poszkodowany ma doprowadzić do jak najmniejszego uszczerbku w swoim majątku, a w konsekwencji majątku ubezpieczyciela. Jeżeli więc szkodę da się wyrównać za pomocą mniejszych środków finansowych, należy poczynić ku temu stosowne działania. Powód nie udowodnił, że przyjęte przez niego warunki odpowiadały cenom rynkowym. Firma u której poszkodowany wynajmował pojazd pochodzi z K., miejscem zamieszkania nabywcy usługi (powoda) jest zaś N.. Zazwyczaj zaś firmy oddalone znacznie od miejsca użytkowania auta oferują wyższe ceny, co związane jest m.in. z koniecznością transportu auta na miejsce odbioru. Tym samym, roszczenie powoda należało uznać nie tylko za nieudowodnione co do zasady, lecz również co do wysokości. Należy podkreślić, że w kontekście uchwały III Czp 20/17 o minimalizacji szkody nie decyduje jedynie to, czy cena najmu byłaby niższa. Znaczenie ma także równorzędność samego pojazdu, ale także dodatkowych warunków umowy, takich jak np. czas i miejsce udostępnienia oraz zwrotu pojazdu zastępczego czy też obowiązek wpłaty kaucji.

Za niezasadny należało jednak uznać zarzut dotyczący jezdności auta. Na podstawie zebranego materiału dowodowego, w tym opinii biegłego, nie sposób jednoznacznie stwierdzić, czy po wypadku samochód nadawał się do jazdy i mógł być użytkowany w ruchu drogowym. W ocenie Sądu zarzuty pozwanego co do opinii biegłego w zakresie jezdności pojazdu są zasadne. Żaden z rzeczoznawców nie badał jezdności pojazdu, poprzestając na zewnętrznych oględzinach. Pozwany podał, że próbował jechać pojazdem, jednakże stukot koła skłonił go do odholowania pojazdu na parking. Nie jest wystarczające do oddalenia roszczenia o zapłatę za najem to, że pojazd może się w ogóle poruszać. Pojazd powinien mieć takie właściwości techniczne, aby być normalnie eksploatowanym w ruchu drogowym, bez zagrożenia zdrowia i życia uczestników ruchu. Okoliczność ta nie ma jednak w niniejszej sprawie znaczenia. Czego dotyczą dokonane już rozważania, poszkodowanemu w ogóle nie jest należna zapłata za najem pojazdu po 14.10.2016r.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. k.p.c. Sąd orzekł jak w pkt 1 sentencji wyroku. Mając na uwadze to, że apelujący kwestionował jedynie koszt najmu pojazdu zastępczego, Sąd orzekł jak w punkcie I 1. zasądzając roszczenie co do kwoty 594,25zł (z tytułu uszkodzenia pojazdu), oddalając je w pozostałym zakresie w pkt I 2.

O kosztach postępowania przed Sądem Rejonowym Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. Powód dochodził zapłaty 2.275 zł, obronił swoje roszczenie co do kwoty 594,25 zł, przegrał więc sprawę w 74%. Do kosztów postępowania w niniejszej sprawie zaliczyć należy wynagrodzenie pełnomocników stron w łącznej kwocie 1.800 zł, 34zł opłat skarbowych od pełnomocnictw, 114zł opłat sądowej od pozwu i 600zł zaliczki na koszty wynagrodzenia biegłego – łącznie 2.584 zł. Pozwany poniósł łącznie 917 zł kosztów postępowania, powinien zaś ponieść 662,48 zł (26% x 2548 zł). Dlatego też Sąd orzekł jak w pkt I 3. wyroku.

Na podst. art. 113 ust. 1 uksc w zw. z art. 100 k.p.c. Sąd w pkt 1 IV. nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 86,95 zł (117,5 x 74%), natomiast w pkt 1 V od powoda na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30,55 zł (117,5 x 26%) tytułem nieuiszczonej części wynagrodzenia biegłego sądowego.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w pkt 2 wyroku- zgodnie z wynikiem sprawy- na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Na koszty tego postępowania złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika apelującego w kwocie 450, ustalone na podstawie § 2 pkt 3 w zw. z § 10 ust. 1 pkt. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265 j.t.) według stawki minimalnej, oraz opłata od apelacji i doręczenia wyroku z uzasadnieniem w łącznej kwocie 200zł.

Sędzia SR (del.) A. K.